ſama mees tuli korraga ſelle mõtte peale, et wiſt nõnda moodi õige põle, et rikkad mehed iga pääw ſuureste ja uhkeste wõiwad elada, n'agu ta ſeda piibliſt olla lugenud, kus aga teine waene pops mitu korda ei tea, kuſt ta oma tarwiliſt leiwa palukeſt wõiks eneſele elu ülespidamiſeks ſaada.

Seeſama järel arwamine inimeſe ſeiſuſeſt rikka ja waeſe wahel ſaatis teda ſelle nurjatuma mõtte peale, õõſel kudagi wiiſi ühtki neiſt ſuurteſt haugideſt ſalaja ärakäppata, et ſee läbi, kui ta teda ära müüb, ennaſt oma tuliſe hädaſt wõib ärapeasta.

Tema paha tõõ etewõtmine läks korda; ta oli õnnelikult üht neiſt ſuuremateſt haugideſt näpu ſaanud ja rutas nüüd tuldud teed tagaſi.

Homiku koidu walge oli juba wäljas, ja oma õnnetuſeks nägi ta eneſeſt wähe maad eemal üht meeſt ſeda ſama teed mööda eneſele wastu tulewad. Aga et t'al ſee kord ei juhtunud muud ſuuremad ſelgas olema kui aga kampſul, ſiis ei wõinud ta oma ſaaki kuskile poole eneſe ümber ärapeita, ja kartus, et wõeras mees tema ſuurt wee põrakaſt ſilma ſaab, wõtis ta nõuuks ſeda haugi rukkiſſe wiſata, kuſt juſt praegu ta tee otſe kohe läbi läks. Nõnda oli kaa, ja aſi läks jälle toime. Pikamiſi läks ta nüüd oma teed edaſi, et jälle päraſt tagaſi pöörata, ja oma ſaaki maaſt üles

wõta. Wastutulia oli temaſt mööbas; aga jälle oliwad kaks teiſt meeſt ümber mäe künka temale ligemale tulemas. Paha meelega ei aitanud kalaröõwlil nüüd enam muu nõuu kui et alles õhtu oma haugi rukkiſt wälja tuua.

Kui ta nüüd õhta ſel ſeatud aial ſenna oli jõudnud, — kuda ehmatas ta ära! — kui kogemata üks teine uus, ehk kül palumata wõeras ſenna oli ete jõudnud. Reinowader oli kogemata ſenna juhtunud ja oma hambad haugi kallale tõõſe ſeadnud. Reinowader wõtis nõuuks ſeſt õnneliku juhtumiſeſt eneſele kaſu püüda ja arwas wiimaks ſelle haugi eneſe päranduſe olewad, ilma et ſelle peale oleks mõttelnud kuda ükskord wanaste tema kaimu käſi ola käinud. Kaa ei tulnud ta ilmas ſelle peale et üks ſurnud kala tahaks teda armſaste ſuuandmiſega teretada, weel wähem midagi paha teha ehk hammastega teda habemed pidi äräkägistada. Aga ſee kord oli aſi ometi nii kaugel ja Rebane oli lõkſus, ja pidi — ehk ta kül korra ſuure kawaluſega ennaſt kuninga kojaſt ja kümneſt kaebtuſeſt, mis tema waenlaſed tema peale tunnistaſiwad, oli peaſtnud, ilma ſuurema auuta ühe haugi lõuge wahele — äräkõngema. Mõlemad oliwad ſiis ſelle wiiſiga aialikuſt eluſt peastetud.

Päraſt ſeda kui ſuurem imeks panemine juba mööbas oli ja talupoeg piſut aega ſeda asja hoo-